

Ayrışmış Aynılar

İçeriği Yazan: [Erbil DENİZ](#) [1] Zaman: Pzt, 09/02/2009 - 07:00

Yazar: Erbil DENİZ

Aylardır, hatta yıllardır “Ergenekon Olayı” ile yatıp kalkıyoruz. Gözaltılar birbirini izliyor, kutuplaşmalar artıyor, sataşmalar hakarete varıyor ve en önemlisi “Ergenekon Olayı” da bir yerlere bağlanıyor. Özellikle önemli kişilerin gözaltına alınması ve bazılarının tutuklanması, politikacıların eline siyasi malzeme, habercilere konuşacak bir şeyler, numaralı cumhuriyetçilere karalayacak yeni yerler verdi.

Komik başladı, kahkahalarla devam ediyor benim için bu operasyon. “Ergenekon”u bir yerlere ilıştırma sevdasına düşenler önce Agartha’ya kadar bağladılar. “Biz bilinmeyen tarihe bağlayalım da, daha sonra yakın bir yerler buluruz.” düşüncesiyle Agartha ile başlayan serüven, en yakın zaman olarak Susurluk’a bağlandı. Üzerinde çok çalışıldı. “Susurluk’ta Ahmet vardı, burada da Ali var; ikisi de ‘A’ ile başlıyor. Kesin bunlar birbiriyle alakalı.” noktasına kadar gelindi neredeyse. Neden bu bir yerlere bağlama merakı? Eğer gerçekten bir suç örgütüyse bu yapı, Susurluk olmadan daha mı az terör suçlusu sayılacak? Ya da yeni bir yapılanmaysa geçmişinde bir şeyler yok diye, göz mü yumulacak?

Peki, bu operasyon 28 Şubat’ın intikamı mı? Ciddiyetle başlayan araştırmalar sonradan yoldan çıkmış olabilir mi? Baştan bir şey çıkmayacağı anlaşılmış, “Madem bir şey çıkmayacak, biz de şu lâiklerden intikamımızı alalım.” diye mi düşünülmüş? Ya da olan bir şeyler çıkmasın diye mümkün olduğunca sap saman karıştırılıyor mu? 28 Şubat’a bağlamak neden bu kadar önemli olabilir? Neden bu kadar önemliymiş gibi gösterilmek istenir?

28 Şubat nerede başladı? Önce buna bir cevap arayalım! Refah-Yol hükümeti zamanında, Refah Partisi mensupları ve bakanlarından Fehim Adak, Fethullah Erbaş ve İsmail Nacar’ın DEP’li eski milletvekillerini cezaevinde ziyaret etmesiyle mi başladı? Yine Fethullah Erbaş’ın PKK’nın Zap kampına gitmesiyle mi? Veya TSK’dan ilişiği kesilenlerin Refah Partisi belediyelerinde iş bulmasıyla mı? Hangisi olduğunun bir önemi yok. Bu liste uzun uzadıya uzatılabilir. Ancak hepsinin bir temel noktası var: Türk Silahlı Kuvvetleri. Refah Partisi’nin her davranışı TSK’yı tedirgin edecek nitelikteydi. Herhalde bazıları da buradan yola çıkarak, “Ergenekon”u Askeriyeden alınan bir intikam olarak gördüler ve görüyorlar. Olabilir. “Uçak uçuyor, kuş da uçuyor; o zaman kuş da uçak.” Bu mantıkla sadece kendimize eğlence yaratabiliriz, ki nitekim şu anda eğlenceden başka bir şey değil bu dava. Yalnız kimileri için eğlence olan durum, suçsuz bazı kişilerin cezaevinde aylarca kalmasına neden oluyor. Suçlu suçsuz ayrımı yapamayacak kadar beceriksizleştirilen birkaç hukukçu, davaya siyasi olarak bakmak zorunda hissediyor kendini ya da gerçek hislerini gizlemiyor artık. 28 Şubat müdahalesinin “rövanş”ı olarak görülmesi, yazılması, yorumlanması; Türkiye’de siyasetin, hukukun ve en önemlisi vatandaşlarının güven ve hislerinin nereye geldiğinin en açık kanıtı değil mi?

Yapılan yanlışlar, varsa doğruları; yoksa bulunabilecek olguları gölgede bıraktı, bırakıyor. Türkiye’nin her yerinden mühimmat çıkarken, bunu sadece bu davaya ilişkilendirmek ne kadar doğru? Tarlada, bahçede, yolda, bayırda her yerde atılmış mermiler ve silahlar ortaya çıkıyor. ‘Bunu, durumu suiistimal etmek için kullananlar da gerçekleştiriyor olabilir’ fikri aklımıza gelse de, ne yazık ki bunu ayırt edebilecek iradeye ne güven kaldı, ne de o iradenin kendisi. Yerel seçimler gölgesinde, oy avına düşmüş siyasilerin bu olayı doğal olarak kendilerine rant malzemesi olarak görmesi, halkın ne kadar önemsendiğini de ortaya koyuyor. Bir iktidar düşkünlüğü ve bu düşkünlüğün vermiş olduğu aymazlıkla, “ben bilirim, ben yaparım” düşüncesine teslim ediliyor. Demokrasi dedikleri kavram bu olmasa gerek. Güçler ayrılığı ilkesi yanlış öğretildi belki de. Belki de tepemizdekilere hiç bahsedilmedi bunlardan. Ve biz, bu insanları bizi yönetsinler diye seçmeye devam ediyoruz...

Sayın Başbakan’ın ve muhalefet liderlerinin, kişisel hırslarına bırakılmış bir gelecek; gelecek olmaktan çıkan bir kâbuslar bütününden başka bir şey olamaz. Her kesimde, farklı farklı tepkiler var. Kimi sisteme tepkili, kimi sistemi kurana, kimi sistemin oyuncularına kimi de sisteme karşı olanlara karşı. “Ortak müsterek” kavramı sadece literatürde kalmış anlamsız iki kelimeden oluşan kelimeler

grubu bizim için. Oysa anayasayı eline alıp, okumaya tenezzül eden herkes, nasıl kurumların birbirinin denetleyicisi olduğunu görür. Meclisi Cumhurbaşkanı, Cumhurbaşkanı'nı yargı. Ama bağımsız bir yargı. Kontrol altına alınmaya çalışılan, köşeye sıkıştırmak için üstüne koşulan yargı değil. Hep söylenir, olağanüstü hâl mahkemelerinin ne kadar adaletsiz olduğundan. Neden peki? Tabii ki cevap tek. Baskı. Baskının yanında korku, yağcılık hisleri ve tabii ki kişilik meselesi. Ama bunları doğuran da baskının ve otoritenin gücü. Hayatını sadece cepleri ve mevkileri olarak gören onur yoksunu kişileri ayırt etmek de yargının görevi. Sizce şu anki yargı bunu gerçekleştirebilir mi? Gerçekleştirmek isteyen mensupların geçmişi didik didik edilmez mi? Didik didik edilen geçmişten, anlamsız eğrilikler çıkarılmaz mı? (Bunu da yaşadık zaten)

Yarın neler olabilir, diye düşünmeye bile korkar hâlde getirildik. Fazla düşünmek yersiz, birileri bizim için düşünüyor ve yolumuzu tayin ediyor. Onlar oynuyor, biz seyrediyoruz; gerekli yerde duygulanıp gerekli yerde alkışlamaktan başka bir şey de yapamıyoruz. Sandığa attığımız oy pusulalarını, satın aldığımız sinema bileti yerine koyuyoruz. Nasıl bir film izleyeceğimize kendimiz karar veriyoruz. Ve bazen başkasının seçtiği filmleri izlemek zorunda kalıyoruz.

"Ergenekon" davasını oynanan bir oyun olarak görüp görmemek sizin elinizde. Doğaçlama sahneler mi izliyoruz, kurgu mu; film bitince anlarız, ancak kısa zamanda bitmeyecek bu film, gidişat o yönde. Her gün yeni gözüaltılar, her yeni gözüaltılar için ek iddianameler, iddianamelerin değerlendirilmesi, savunmalar derken ömür dayanmaz. Yeni nesillere bırakacak bir yükümüz daha var artık. Bu keşmekeş içinde neyi elle tutmaya çalışsak, elimizde kalıyor ya da hiç dokunamıyoruz. Faraziyelerle bir şeyler üretmeye, ürettiklerimizi yine kendimiz tüketmeye devam ediyoruz.

Ne kadar doludizgin bir ülkemiz var; Susurluk, Ergenekon, 28 Şubat, PKK, ekonomik krizler, batan bankalar ve kişiler, suikastlar, siyasi hesaplaşmalar ve AKP. Ülkemize yaklaşık 10 yıla damgasını vuran, akla gelebilecek ilk olgular bunlar. Dışarıdan birileri bizi karıştırıyor mu, yoksa biz karışmak için yeterince malzemeye sahip miyiz? Muhakkak ki dış destekli gelişen olaylar da mevcut, ama biz de çok sakin sayılmayız. Temenniler dileye dileye, iyi dileklerle ve bardağın hep dolu tarafını görmekle geçiriyoruz günlerimizi. "Bir şey yapmalı!" mı, bilmiyorum. En iyisi, biz yine büyüklerimize bırakalım; onlar bizim yerimize kuşkusuz bir şeyler yapacaklardır. Filmin konusu da bahtımıza kalmış artık...

[Bu yazı, Politika Dergisi Sayı 12’de yer almıştır. Tüm fazladan özellikleri ile zgn sayıyı indirmenizi öneririz. Sayı 12’yi indirmek için [buraya tıklayınız](#). [2]]

Yorumlar

- [İ Siyasa](#) [3]

Kaynak URL (15/05/2024 - 13:57 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/makale/ayrilasmis-aynilar>

Baęlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/erbil-deniz>

[2] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD12.zip>

[3] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>